

ת"פ 22621/10-22621 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת נגד יצחק חדד

בית משפט השלום ברملת

ת"פ 16-10-22621 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת נ' חדד(עצייר)
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת
המאשימה

נגד
 יצחק חדד (עצייר)
הנאשמים

הכרעת דין

1. כתוב האישום מייחס לנאים עבירות של החזקת סכין לפי סעיף 186 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: החוק), הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק, וגנבה לפי סעיף 384 לחוק.

על פי תיאור העובדות, ביום 14.10.16 סמוך לשעה 14:28, בלבד, עמדה המתלווננת סמוך לרכבה כשהיא אוחזת בארכנקה מתחת לבת שחיה. אז נגש הנאים למחלוננת, חטף ממנה את הארכנק ונמלט בሪיצה. בהמשך, הגיעו למקום השוטרים ברגני וייתם והחלו בסריקות לאיתור הנאים. משהבחינו בו ברחוב דוד המלך קרא לו יותם כי יש אליו. בשלב זה פתח הנאים בRICTה תוך שיותם דולק אחורי עד לבניין מגורים, שם נמלט הנאים כשללה במדרגות הבניין. השוטר השיג את הנאים ועצר אותו. בחיפוש בכליו נמצאה סכין מתקבעת שאורך להבה 8.5 ס"מ.

2. הנאים הודה כי החזיק בסכין, והפריע לשוטר, בכך שברח מפנים. לטענותו, השוטרים פנו אליו באופן אגרסיבי כשהיא בעיצומה של שיחת טלפון עם בתו הקטנה, ולא רצתה שהיא תשמע, لكن הודה באופן חלקי, גם בהפרעה לשוטר. לעומת זאת, כפר בעבירת הגנבה וטען כי נפלה טעות בזיהוי.

3. נוכח חשיבות הנאים, יש מקום להרשיעו בעבירות של החזקת סכין והפרעה לשוטר.

4. בוגע לעבירת הגנבה, אקדמי את המאוחר ואודיע כי זו לא הוכחה מעבר לספק סביר, על כן החלטתי לזכות את הנאים ממנה.

להלן אביא את ניתוח הראיות והקשיים שהובילו לזכויו.

מסד הראיות

עמוד 1

- .5. היהת שהנאים טען כי לא הוא זה שגנב את הארכנק, נסובה פרשת הנסיבות בעיקר סביר שאלת הזיהוי.
- .6. הראייה המרכזית עליה נשענת התביעה היא עדות המתלוננת, שתיארה כיצד הגיעו אל רכבה שננה בקרבת השוק, והחללה להכנס לתוכו את שקיות הקניות שלו, עת חטף ממנה הנאים את ארכנקה שהיה מוחזק תחת בית שחיה. מיד עם החטיפה, החלה המתלוננת לדודוף אחר הנאים, אך הוא התרחק. בשלב זה, לפי עדותה, נקרה בדרכה אדם המוכר לה, אלטורי, והוא צעקה לעברו כי גנב ארכנקה. המתלוננת מסרה תיאור של הגנב, שעיקריו הם אלה: בעל גוון עור כהה ייחסי, ושיער קצר עם קרכחת מקדימה, לבוש מכנסי ג'ינס בהירים וחולצה שחורה. כמובן מספר ימים זיהתה את הנאים כמו שגנב ממנה, במסדר זיהוי תമונות.
- .7. לתמיכה בעדות המתלוננת הובא אלטורי שתיאר כי חלף במקום ברכבו וראה את הנאים רץ כשבידו ארכנק. לשמע צעקות המתלוננת ירד מרכבו והחל לדודוף אחרי הנאים, אך זה נמלט מפניו, ונעלם. בשלב זה, העזיק אלטורי את המשטרת, ומסר למוקד תיאור של הגנב: לבוש מכנסי ג'ינס וחולצה שחורה, חובש כיפה לבנה.
- .8. בעקבות הדיווח של אלטורי, אותו הנאים על ידי שני שוטרים ברחוב דוד המלך, שאינם מרוחק ביותר מקום הגבינה. משקרא לו השוטר לבוא אליו, השיב כי הוא באמצע שיחת טלפון עם בתו, אך מיד פתח במנוסה, ונתקנס רק לאחר מרדף רגלי, בקומה העליונה של בניין משותף, לשם טיפס.
- .9. כשנעצר הנאים, היה ברשותו תיק גדול, שבו נמצאו פרטי לבוש, אשר התביעה סבורה שיש בהם כדי לקשור אותו לעבירה: מכנסי ג'ינס בהירים מאד ובועל קרעים רבים ובולטים, חולצה, וכן כיפה לבנה גדולה.
- .10. אירוע גניבת הארכנק תועד כלו בצילומי האבטחה העירונית, והסרטן הוגש כראייה. מדובר בצלום מרוחק ומוגבה רב, על כן לא ניתן לזהות בו سوى פנים כלל. בצלום ניתן להבחין במתלוננת המגיעה לרכבה, שנונה במקביל לרכיבים אחרים, ומתכוופפת לצורך הכנסת שקיות לתוכו. כמובן רגע מגיע אדם שעקב אחריה במסלול הליכתה ברחוב, נדחף בין דלת רכבה לרכיב החונה מימינו, אז פותח בריצה, והוא אחראי. הגנב המצלום נראה אדם ממוצע במידותיו, לבוש מכנסי ג'ינס לא כהים, וחולצה שחורה.
- .11. התביעה סבורה כי מארג הראיות מקבל חיזוק של ממש משקרים הנאים והסתירות הפנימיות בגרסתו, וכן לשארשיונו. מנגד, הנאים טען כי נותר ספק סביר בשאלת הזיהוי.
- .12. הנאים מפנה להuder קשר עין רציף בין עדי התביעה, לבין מי שגנב את הארכנק, ולטעמו יש בכך כדי להחlijש את יכולת לקשרו לאירוע, עד כדי הותרת ספק סביר. כמו כן, הוא מפנה לפערים בין גרסאות עדי התביעה בעניין פרטי לבשו של הגנב, לעומת לבשו שלו כשנעצר.
- .13. גרסת הנאים היא כי בעת האירוע היה מכור לסמים, והתגורר אצל הוריו בחיפה, בנפרד מבת הזוג וילדיו שהתגוררו בראשל"צ. לטענותו, הגיע לעיר לוד ברכבת, לשם רכישת סמים, זאת בהיותו בדרך לסופ"ש בבית בת הזוג, אז לפטע קרא לו השוטר. מתווך פחד מפני השוטר, ברוח, אך נתקנס.

नיתוח ראיות התביעה

- .14. אין מחלוקת על כך שארכנקה של המתלוננת גנבה ממנה כפי שהעידה, מה גם שהאירוע מתועד בצילומי עמוד 2

האבטחה, ונראה שהתרחש בדיק שטיירה. בצלום נראה הגנב כבעל מידות ממוצעות, לבוש מכנסי ג'ינס בצבע כחול לא כהה, וחולצת שחורה.

15. עדות המטלוננט הייתה בוטחת וקולחת, והוא עמדה על כך שהנאשם הוא שגנב את ארנקה. לפי עדותה, זיהתה אותו במסדר התמונות ב-100%, כיון שראתה את פניו מולה, והוא מזהה אותו גם בעקבות עדות כפי שזיהתה בעקבות מסדר הזיהוי שנערכ לה.

החוקרתرسل העידה כי הזיהוי בעקבות המסדר היה מיידי, וברמת וודאות גבוהה מאד. עיון בתמונות המסדר ת/11 מלמד כי נבחרו קלסטרונים הדומים לזה של הנאשם במידה בולטת במיוחד, לפיקר הזיהוי מההיר הוא בעל משקל נכבד. בנוסף, יש משקל לכך שהנאשם נעצר על פי תיאור שמסר אלטורי למועד, ואילו זיהוי על ידי המטלוננט, במסדר התמונות, נעשה במקביל, ולא קשור לכך. המשמעות היא שלפנינו ראיות מצליבות המפלילות את הנאשם, כל אחת בפני עצמה, הן מצד אלטורי והן מצד המטלוננט.

המטלוננט תיארה את הגנב כך: לבוש מכנסי ג'ינס בהיר, משופשף, אך ללא קרעים, חולצת שחורה, גובהו בינוני, וגון פניו כהה, בדומה לגון פניה שלה, נראה כבן 30, דומה לעربים, שערו היה קצר, ולא קרכח לחלוtein, אך הייתה לו קרכחת מקדימה. תיאור זה תואם באופן משמעותי את תיאור הנאשם ואת לבשו בעקבות שגנער.

16. עדותו של אלטורי מחזקת את עדות המטלוננט, בכך שדיוחו למועד המשטרה על תיאור הגנב הדומה לתיאור הנאשם: כבן 30-20, בחור בריא ולא גבוה, עם שיער קצר, לבש מכנסי ג'ינס כחול בהיר, חולצה שחורה וכיפה על ראשו. תיאור זה כולל גם פרטיים דומים ללובשו של הנאשם, שנעצר כשהוא לבוש מכנסי ג'ינס כחולים וחולצה שחורה. אמונה הנאשם לא נראה חובש כיפה, אך בתקונו נמצאה כיפה לבנה גדולה.

17. חיזוק לעדותו של אלטורי בעניין פרטיו לבשו של הגנב, יש בעדות השוטרים יותם וביבג'ני לפיה אמן קיבלו דיווח מן המוקד, אודות אדם הלובש מכנסי ג'ינס כחולים וחולצה שחורה, וכן חובש כיפה לבנה.

18. ראייה מפלילה נוספת משלעצמה נסافت מצויה בכך שחברו מידי השוטר שחשד בו, מה שמלמד על תודעת אשם חריפה.

19. לכל אלה יש להוסיף את משקל שקרי הנאשם, כפי שיובא להלן.

שקרי הנאשם וסתירות בגרסתו

20. עדות הנאשם התרשםתי כי לפני אדם בעל הבנה מהירה ביותר, וחשיבה מהירה. הנאשם ניחן גם ביכולת ורבilit גבואה, וניתן לומר כי עדותו התאפיינה בכך שש"לכל שאלה תשובה" מוכנה בפיו, באופן שאינו חף מניניפוליטיות. הנאשם פנה אל בית המשפט באופן ישיר באמירות רבות לפיהן "אני נשבע לך שאין לי הסבר אבל אני יכול להגיד שלא עשיתי את זה", וכן אין "סיכון" שהוא מבצע את העבריה, כיון שאין "מתומטם עד כדי כך לעשות את זה", ועוד ועוד, אך בחינה מעמיקה של גרסאותיו, מעלה קשיים וסתירות.

21. הסברו של הנאשם לפיו הגיע מחיפה, לצורך רכישת סמים, בדרך כלל אש"צ, אינו משכנע, מכמה טעמיים.

ראשית, יש לשים לב לכך שלפי עדותו הטעור באותה עת בחיפה בנפרד מבת הזוג, ובאותו יום היה בדרכו לשחות עמה ועם ילדיו למשך השבת. בעדותו אף אמר שהייתה אמורה" (עמ' 45 ש' 15) להגיע לשם, וידע שבת הזוג תסיע לו כספית (עמ' 48 ש' 28). והנה, בסתרה לכך, שאל בעת חקירותו האם בת הזוג יודעת שהוא בדרכו אליה, השיב תשובה מתחמקת: "לא בדיק" (ת/7 ש' 28), מה שיזכר את הרושם כי המذובר בגרסה מומצאת.

שנית, הנאשם העיד כי בדרך כלל, נהג לרכוש סמים בחיפה, ואף באותו בוקר, צריך סמים בחיפה, لكن לא ברור מדוע נזקק לביקור בלבד.

שלישית, הנאשם העיד כי בסופו של עניין לא רכש את הסמים, ובענין זה, גיבב עובדות פנטסטיות, נוספות: לטענותו קיבל מידיו נהג מונית שטר מזויף של 200 ל"נ, והתקoon להשתמש בו לרכישת הסמים, אך בסופו של עניין ראה נידית משטרת ליד תחנת הסמים, لكن לא ניגש לשם. סייפור בלתי מעוגן זה, שלא לצורך, עורר את הרושם כי הנאשם מנסה להסיט את תשומת הלב מן החשודות כלפיו, אל פרטם שלווה. למוטר לציין כי הנאשם לא הציג בפני חוקריו את השטר המזויף, למראות שלכאורה היה אמרור לעשות כן מיזמתו, על מנת לעגן את טענותו לפיה התקoon לרכישת סמים בכיסף זה. כמו כן, לא הסביר מהיין ידע לקבוע בביטחון שכזה כי השטר היה מזויף. ועוד, שעה שהוא מתאר כי חש מפה אילומות של סוחרי הסמים, עד כדי כך שנשא עמו סיכון (ובכך ניסה להסביר את נשיאת הסיכון), אין זה מתקבל על הדעת שעוז לתקן "לעקוֹז" את אותן סוחרים בתשלום בשטר מזויף, מה שהיא מעמיד אותו בסיכון לכך שיתעורר זעם עליון.

בהמשך האחרון, לא למוטר לציין כי בעת חקירותו השנייה (ת/8), הوطח בנאשם כי הוא בסך הכל נרkommen שרצה כסף כדי לקנות לו סמים לחג, והוא השיב כי היה לו כסף, ולא היה זקוק לכיסף, מה שאינו מתיישב עם עדותו בעניין השטר המזויף. כשהזיכיר לו החוקר את טענותו לפיה נהג המונית נתן לו כסף מזויף, השיב תשובה סתמית: "از מה".

22. הנאשם עומרת עם האפשרות שהגיע ללוד ב"קריז" וగנב את הכסף כדי לממן סמים, אך הוא שלל זאת, וטען כי הגיע ללוד כשהוא כבר "מסטול" כיוון שנintel סמים באותו בוקר בחיפה. כמו כן, העיד כי באותה תקופה היה צורן סמים באופן יומיומי, בסכומים של 100 עד 200 ל"נ ליום, ורכש סמים כמעט כל יום (עמ' 48 ש' 4-2). ואולם, בנויגוד לכך, טען בהודעתו ת/7 כי הוא לא משתמש בסמים באופן יומיומי כלל, אלא רק לעיתים. נוכח הפרער בין הגרסאות, ובידענו כי הנאשם אכן היה מכור לסמים, מתעורר הרושם שהוא נוטה להטות את תשובותיו לשאלות שהוא נשאל, ואיןנו נאמן לאמת. גם עולה החשש שכן היה זקוק לסמים באופן דחווף.

23. הנאשם עומרת בחקירותו עם העובדה שזויה בידי המתלוונת, אז השיב בשאלת משלו, שיש לה משקל מפליל ביתר, והיא מעידה על תודעת אשם, וידיעת פרטים מוכנים, שנטענו על ידי המתלוונת:

ש. האשה מוסרת תיאור של בן אדם שדי דומה לתיאור שלן

ת. וואלה עם אותן בגדים?

ש. למה אתה דזוק נטפס לעניין הבגדים?

ת. את טוענת שאני החלפתី בגדים?

דבריו אלה מעוררים רושם ברור של ידיעה שהיא לו אודות לכך שעלתה טענה לפיה הגנב החליף את מכנסיו הבהירים

במכנסי ג'ינס אחרים, והטמין את הcliffe בתיק.

24. הנאשם טען כי בעת שפנו אליו השוטרים ובקשו שייגש אליהם, היה באמצעותו שיחת טלפון עם בתו, וביקש שימתינו עד שיסים. ואכן, מבדיקה הטלפון שלו, עולה כי שוחח עם בתו באותה שעה. לצד זה, לא ניתן למצאו הסבר סביר לכך שלא ראה לנכון להפסיק את שיחתו מיד עם פניה השוטרים אליו, כפי שהוא עשה כל אדם סביר. ההתרשות היא כי הנאשם היה מעוניין להמשיך את שיחת הטלפון (ואולי אף יזם אותה במקרה) על מנת להסביר את דעת השוטרים ממנו, ולשווות לעצמו מראה של אדם נורטטיבי העסוק בשיחת טלפון. מצד שני, מיד כשה賓ין כי השוטר עומד על דרישתו שייגש אליו, הנאשם פתח במנוסה מפניו.

25. הנאשם הסביר כי ברוח מפני השוטרים משומש שידע שיש בכליו סיכון, וחושש בשל קיומו של מאסר על תנאי התלו נגדו. ואולם, מסתבר כי מעולם לא הורשע בעבירה של החזקת סיכון, כך שלא ניתן להשתכנע כי זה היה חשש, והתקבל הרושם כי זהה גרסה שנועדה לעורר את אמון בית המשפט ואני נאמנה לעובדות. בכל מקרה, גם אילו שוכנעתי כי אכן הנאשם סבר בטעות שתלו נגדו מאסר על תנאי בגין עבירות החזקת סיכון, עדין אין בכך כדי להסביר התנהגות קיצונית זו, של בריחה מפני השוטרים.

אילו היה חשש של הנאשם מפני השוטרים ממוקד בעניין הסיכון, ניתן היה לצפות שנסה להיפטר ממנה במנוסתו, אך הוא לא ניסה כלל לעשות כן. התנהלותו מלמדת כי חשש היה אחר לגמרי, ומתקבל על הדעת יותר שנבהל מפני האפשרות שכעת יתפס בהקשר לעבירה אחרת.

26. הנאשם ניסה לשכנע כי לבשו בעת האירוע היה שונה משטענו העדים, הינו: חולצתו הייתה שחורה עם הדפס כסוף גדול, ומכנסיו היו מג'ינס כחול לא בהיר, זאת בשונה מุดות המתлонנת לפיה לבש מכנסיים בהירים מאד, וחולצה שחורה עם הדפס לבן קטן מאד. על מנת לקדם טענה זו, אמר בעדותו כי הגיע לאחד הדיונים הקודמים במשפט, באותו לובש שבו נעצר בעת האירוע. ואולם, עניין שזכה לא הובא כלל לידיית בית המשפט, לא תועד בפרוטוקול, ולא ניתנה הזדמנות לתביעה ולעדים להתייחס אליו. הרושם שנוצר הוא כי הנאשם ניסה לקבע בתודעת בית המשפט את העובדה שהמתلونנת לא דיקלה בתיאור שמסרה. באופן דומה, טוען בעדותו כי בעת האירוע הייתה ידו בחובשה בתחבושת אלסטית שחורה ובולטת, אך לעניין זה אין חיזוק בראיות כלל, ולא ניתנה לעדים הזדמנות להתייחס לטענה זו.

27. ככלו של דבר, מעל עדות הנאשם מרחק צל כבד של חוסר מהימנות.

28. נוכח מסד ראיות התביעה וקשה מהימנות של הנאשם, ניתן לקבוע כי אכן הכוח חשש כבד לכך שביצע את הגניבה, ואולם בכך לא די, שהרי השאלה היא האם עלה בידי התביעה להביא ראיות ברף ההוכחה שמעבר לכל ספק סביר. לדעתו, בחינה עמוקה של מאגר הראיות מלמדת כי לצד החשש הכבד, נותרו חללים ראיתיים ואירועו מחדלי קיירה שלא ניתן להתגבר עליהם. לתיאור הקשיים שנדרשו, אגש כעת.

קשיים שעלו בראיות התביעה

29. ארנקה של המתлонנת לא נתפס בידי הנאשם, ואף לא סכום הכספי הגבוה יחסית שהיה בו לטענתה, זאת למרות שהנאשם נעצר תוך זמן קצר יחסית, בקרבת מקום. אמנם, עובדה זו כשלעצמה, אין בה כדי להחליש את

הראיות, אלא שמסתבר, על פי עדויותיהם של השוטרים רסל ובנג'ני, כי משומם מה, השוטרים לא מצאו לנכון לעורר סריקות ממשיות אחר הארכן, ואף לא בדקו את נתיב מנוסת הגנב כפי שדווחו Altınורי. רסל העידה כי ל민יט שיקול דעתה, אכן היה ראי שיערכו סריקות לאיתור הארכן. לדעתו, אי ביצוע סריקות בנסיבות המקירה, עולה כדי מחדל חוקריتي, שכן יתכן שהייה הארכן מאותר, ובכך היה כדי לפתח כיוני חקירה שונים.

30. כאמור לעיל, נערך מסדר תמונות למATALONNET, ומשקליו הראייתי נכבד. ואולם, משומם מה לא נערך מסדר דומה ל Altınורי. יש לשים לב לכך שآلטורי שמע כי אותר הגנב ונעצר, אך לא נכון בעת מעצרו (עמ' 19 ש' 19), ובנסיבות אלה לא זהמה עדותו. לכן, היה ערך רב לריצת מסדר זהה עבورو, על מנת לאשש את החשד או להחלישו. לדעתו, אי ריצת המסדר היא מחדל חוקריתי נוסף, בייחוד בשים לב לכך שמדובר בפעולה חקירה קלה לביצוע, ומתבזשת. לפיכך, משקלו של המחדל הוא כאילו נערך המסדר ובו לא זהה Altınורי את הנאשם.

31. לצד מהימנותם של המטלוננט וא Altınורי, לא ניתן להטעם מפערם גרסאות ביניהם בנוגע פרט הלבוש של הגנב- כיפה. בעוד שהמטלוננט שללה כי הגנב היה חובש כיפה, ועדותה מתישבת עם צילומי האבטחה בהם נראה הגנב ללא כיפה, הרי לפי עדותו של Altınורי, ראה את הגנב רץ בכביש כשל ראשו הייתה כיפה לבנה בעת מנוסתו. Altınורי אף דיווח אוזות הכיפה למוקד המשטרה, ופרט זה הועבר לשוטרים בשטח.

בהתאם לעדות Altınורי, ניתן היה לצפות כי על ראש החשוד שייעצר תימצא כיפה, אך בעת שאותר הנאשם על ידי השוטרים, לא הייתה כיפה על ראשו, אם כי צהו נמצאה בתיקו. הטענה לפיה הנאשם טרח לשלוּף כיפה ולחובש אותה על ראשו, כך לפצע, בעיצומה של המנוסה, מעוררת קושי, בייחוד בשים לב לכך שכשאותר, שוב לא הייתה הכיפה על ראשו, ככלומר היה עליו לשוב ולהטמיןה בתיקו, כל זאת כשהוא במנוסה. עוד יש לזכור כי לפחות בתחלת המנוסתו, לא היה ברשותו תיק, لكن לא ברור מהין הופעה הכיפה. אם תאמר שלף אותה מכיסו, תעללה השאלה: האם שלף וחבש אותה על מנת להקשות על זהויו? ואם כן, מדוע הסיר אותה מראשו לאחר מכן? ובנוסף, מדוע לא השיב אותה אל כיסו בשלב המאוחר, אלא הכניסה לתיק דזוקא? בכל אלה יש כדי לעורר קושי כלפי זהה הנאשם על פי הכיפה, ועליה הספק שהוא אכן היה כפה נמצאה בתקו נמצאה הcliffe בשל צירוף מקרים בלבד.

32. פער נוסף מצוי בין עדויות המטלוננט וא Altınורי לבין עדויות השוטרים, בנוגע לתיק של הנאשם. בעוד שההוא נעצר כשבידו תיק נסיעות גדול, הרי הגנב הנראה בצלמות האבטחה, אינו נשא תיק כלשהו, ואף לפי עדות Altınורי, לא היה תיק בידו.

33. התביעה טעונה כי מן הראיות יש להסיק שהנאשם החביא את תיקו בקרבת מקום, ונintel אותו שם בעת מנוסתו מפני המטלוננט, לא לפני שהחליף בגדיו, כדי להקשות על זהויו. הסבר זה אינו מעוגן בראיות, וספק עיין אם היה די זמן בידו לומר כך, ואם היה מחושב עד כדי כך. בהקשר זה יש לשים לב לכך שעיל פי צילומי האבטחה, הנאשם עקב אחרי המטלוננט לאורך הרחוב, לכיוון רכבתו, כשאינו נשא תיק, אך שאמ נוכונה הטענה שהחביא את התיק, לא עשה כן בקרבת מקום הגבינה, אלא במרחק רב טרם הגיעו לשם, וספק אם היה פועל כך, בידועו כי השארת התיק מאחור, תחייב אותו לשוב למקום. בנוסף, על פי הצילומים, כיוון מנוסתו מיד לאחר הגבינה, היה הפוך לכיוון ממנו הגיעו מה שיאנו מתישב עם הטענה שנשא בחזרה למקום בו הותיר את התיק, כתענטה התביעה. נסיבות אלה, מעוררות קושי כלפי התזה לפיה הנאשם החביא את תיקו ולאחר מכן נשב למקומות המחברו לשם החלפת בגדיו.

בהקשר זה, יש להזכיר עוד, כי העובדה היא שהנאשם נעצר בהיותו לובש חולצה שחורה, וקשה להשתכנע כי

אילו החלטת להחליף בגדיו, היה בוחר להחליף חולצה שחורה, בחולצה שחורה אחרת.

בנוסף, בעוד שהמתלוננת עמדה על טענה לפיה הגנב לבש מכנסי ג'ינס בהירים, ללא קראים, הנאשם נעצר במכנסיים שאיןם תואמים את התיאור. התביעה טוענת, כאמור, כי ה החליף בגדיו בעת מנוסתו. ואולם, המכנסיים שנתפסו בתיקו (ת/10), הם מכנסי ג'ינס בהירים בעלי קראים רבים ובולטים, בשונה מתיאור המתלוננת.

34. אם לא די בכך, המתלוננת העידה כי אינה בטוחה מה היה תיאור ההדפס על חולצת הנאשם, והסבירה כי לא ראתה את הפרטים היוות הגבינה היה מכופפת לכיוון הרכב לצורך הכנסת השקיות לרכב. בנוסף, היא העידה כי באותו יום הייתה ללא משקפיים, והגנב חטף מאחוריה וברח, لكن ראתה רק חולצה שחורה ולא הבחינה בציורים על החולצה. גם סימנים ייחודיים כמו קעקועים או משקפיים של הגנב, או סימן ייחודי על ידו, לא ראתה, כיון שהיא מוכפפת. משכך, עולה הספק לגבי מידת יכולתה לזהות את פניו הגנב בזודאות כה רבה, כפי שטענה.

35. קושי ממשי נוסף קיים בנוגע לפרקי הזמן שחלף מאז נגנבו הארכנק ועד למעצר הנאשם, כפי שאפרט להלן.

שעת הגבינה המדויקת אינה ידועה, היות שהמתלוננת לא העידה באיזו שעה אירע המקרה, ואף אלטורי לא העיד על כך. גם לא ניתן לגלות את שעת האירוע בסרטון האבטחה, היות שהשעון הדיגיטלי לא היה מכוון ככל הנראה (האירוע מתרכש בסרטון בשעה 17:15, מה שאינו אפשרי).

על פי דוח הפעולה שהוגש ת/2, שעת פתיחת האירוע הייתה 14:28, ואילו הנידית קיבלת את האירוע בשעה 14:35. נרשם בדוח כי השוטר אלישקוב פגש במתלוננת וביקש מממנה להמתין במקום, תוך שהחל בסריקות אחר הגנב, ו"כעבור זמן קצר" אותו הנאשם על ידי שוטר אחר. אלישקוב לא פירט כמה זמן בדיק חלף עד לתפיסת הנאשם.

אלטורי העיד כי רדף אחרי הגנב במשך כדקה אחת, וכשה נעלם מעיניו, התקשר למרכז המשטרה, אך לא ידע לומר באיזו שעה ביצעה השיחה. כמו כן, לא ידע לומר כמה זמן חלף מרגע השיחה עד שנעצר הנאשם, ולא נכח כشاهן. כל שידע לומר בעניין זה הוא "אמרתי לו תזעיק משטרת אשה גנבו לה את הארכנק. אחורי כמה דקות, עבר 6-5 משה צזה, מתקשרים אליו מהמשטרה איפה אתה נמצא ואני מסביר להם, לא מצאתי אותו ואני חזר החוצה למשטרה, איפה הייתה משטרת, אחרי כמה, רביע שעה עשרים דקות אמרים שתפסו בנ אדם, אבל לא ראיתי אותו" (עמ' 19 ש' 15).

בבג'ני אמ衲 העיד כי מרגע ששמע את ההודעה בקשר ועד שהבחן בנאשם החלפו לכל היוטר 4-5 דקות, אך פרט זה לא נרשם בדוח הפעולה, וקשה לקבוע על סמך זכרונו בלבד, שהוא היה פרק הזמן המדויק שחלף.

המסקנה היא כי יתרן שחלפו דקות ארוכות בין רגע הגבינה ועד לכידת הנאשם. מסקנה זו, בצוירוף העובדה שלא היה קשר עין רציף עם הגנב כלל, מותירה ספק שמא נפלת טעות בזיהוי קר שהנאשם נעצר, שעה שנכח בקרבת מקום, בתום לב.

סיכום ומסקנות

36. עדי התביעה העידה באופן מהימן ו邏輯י, אלא שעלו קשיים של ממש נוכח שני מחדלי חקירה: הן אי ביצוע מסדר זיהוי לעד אלטורי והן אי ביצוע סריקות באיזור לאיתור הארכן שנגנבו. בנוסף, עלו קשיים של ממש בשל העובדה גרסאות בעניין תיאור לבשו של הגנב, והעדר התאמת לבוש הנאשם כשותפס.

מעבר לכך, נותרו חללים ראייתיים בעניין פרק הזמן המדויק שהחלף מרגע הגנבה ועד ללבידת הנאשם.

37. עדותם של הנאשם היהת בלתי משכנעת, ונתגלו בה סתריות פנימיות רבות, עד כדי הטלת צל כבד של חשד עליהם. ואולם, בכך לא די לצורך הרשעה בפליליים.

38. לאחר בחינה, באתי לידי מסקנה לפיה הקשיים שפורטו מותירים ספק סביר באשמהו, ולכן לא ניתן להרשיעו בעבירות הגנבה.

39. אשר על כן, אני מזוכה את הנאשם מעבירות הגנבה, מחמת הספק.

אני מרשיעת את הנאשם בעבירות של הפרעה לשוטר והחזקת סכין.

ניתנה היום, ז' בטבת תשע"ח, 25 דצמבר 2017, במעמד הצדדים